

Vladimír Hulpach

BÁJE A POVĚSTI

Liberecko

Z ČECH A MORAVY

BÁJE A POVĚSTI
Z ČECH A MORAVY
LIBERECKO

Vladimír Hulpach

Nakladatelství Libri
Praha 2003

© Vladimír Hulpach, 2003

© Libri, 2003

ISBN 80-7277-145-0

OBSAH

Z DOBY STARÉ

O duchu Jizerských hor (Liberecko, Jablonecko)	8
Díbloch (Semilsko)	10
Čertova zeď (Českolipsko, Liberecko)	12
Na Dračím vrchu (Semilsko)	14
Pověst truchlivá o dvou hradech, dvou bratrech, krásné Izoldě a jedné čarodějnici (Jablonecko)	16
Kdo zachránil Hrubou skálu? (Semilsko)	18
O zpytácích, kartasech a erbu lomnických pánů (Semilsko)	22
Jezdec (Liberecko)	23
O Bábě a Panně (Semilsko)	26
Jak Muhu potrestal stanovské ptáčníky (Jablonecko)	27
Návarov, nebo Navarov? (Semilsko)	29
O ševcích, hlavně o tom jednom z Hamštejna (Semilsko)	32
O třech sekyrách (Liberecko)	35
Vodníkova pomsta (Liberecko)	37
O zakletém rytíři (Jablonecko)	39
Jak se Lojzík skelníčkoví odvděčil a sám na to doplatil (Českolipsko)	42

Z DOBY NOVÉ

Jak přišel kovář do nebe (Semilsko)	46
O třech obrech, hajném Josefovi a kozákovských pokladech (Semilsko)	49
Jak Železný Brod unikl válečné pohromě (Semilsko)	51
Proč se tlustý Hubert dostal do šatlavy místo k pokladu (Semilsko)	54
O loupežníku Šmirglovi (Jablonecko)	57
O urozené paní Kateřině (Liberecko)	60

O zvonech, zvláště o těch hejnických (Liberecko, Semilsko)	64
O víle Jizeríně a skláři Heinzovi (Jablonecko)	66
Kam utekli od svých žen (Českolipsko)	69
Proč se rovenský farář v nebi rozzlobil (Semilsko)	71
O lesní panně (Liberecko)	72
Proč pan Husák už nebydlí v Peci (Liberecko)	75
O majorově daru, chamtivém hostinském a bílém koni (Jablonecko)	76
Jak se sedláček zbavil plevle na poli (Liberecko)	78
Vodníkovy boty (Liberecko)	80
O divoké honbě u Rychnova (Jablonecko)	83
O jedné zlodějské vsi (Jablonecko)	85
O tajemném doktoru Kittelovi (Jablonecko)	86
O maně nebeské (Českolipsko)	93
Proč se Jizera vlévá do Labe (Jablonecko)	94
Hockewanzel (Českolipsko)	95
Ve jménu Otce... (Liberecko)	98
O prvním Čechovi v Americe (Semilsko)	99
O libereckých špekáčcích (Liberecko, Jablonecko)	100
O zlaté flétně (Jablonecko)	101
Zázračná hůl (Českolipsko)	103
Krakonošovy žerty (Semilsko)	105
O Krakonošovi ještě jednou (Českolipsko)	108
Zůstaň, Muhu	110
 Slovníček některých méně známých výrazů	 112
Literatura	114

Z doby staré

Až k bájným počátkům sahá dějinná paměť českého národa, který by bez ní přestal být národem.

Liberecký kraj, zahrnující hlavně Jizerské hory, Frýdlantsko, Český ráj i hory Lužické, vždy býval krásou své přírody jakýmsi klenotem v řetězci severních hraničních oblastí. A jako v jiných krajích i zde lidé zaznamenávali příběhy všední i neobyčejné, v nichž nezastupitelnou roli měly tajemné přírodní síly, zosobněné nejednou bájnou bytostí.

Stejně tak, jako tomu bývalo i jinde, se do pověstí tohoto kraje promítaly některé události historické. Ty však zůstávaly podružnější, a to i během následujícího novověku.

O duchu Jizerských hor

Severní pásma vrchů, která většinou tvoří hranici české země, mají prý odjakživa své nadpřirozené ochránce z řad bájných bytostí. Tím nejznámějším je ovšem krkonošský Krakonoš, nazývaný také Rýbrcoul podle německého Rüberzahl, nebo dokonce Strážce pokladu, Pan Johanes, Januš či Pán z hory. Orlické hory zase znají svého Rampušáka, zatímco pro Krušnohoří bude nejspíš takovou vládkyní vodní víla Egeria čili Oharka, která si došlápla nejen na všechny hastrmany a rusalky v povodí Ohře, ale i na trpaslíky, permoníky i divé žínky v horských hvozdech.

Jenom Jizerské hory prý hodně dlouho takového pohádkového ochránce a vladaře neměly. A když se jednou Krakonoš s Rampušákem doslechli, jak i středočeské Brdy mají svého mocného ducha Fabiána, nedalo jim to a řekli si, že to tak nenechají.

„To přece nejde,“ stěžoval si Krakonoš Rampušákovi. „Vždyť Fabián si říká, že je lesů pán, a zatím je to docela obyčejný skřet, co sotva dokáže posadit nějakou nenechavou babku na pařez, kam rozhází hlavičkami dolů cvočky, které vyrábějí v nedalekých Hostomicích!“

„Anebo chytne za kolo nějaký povoz, co jede po lesní cestě, když se mu to zrovna nelíbí,“ přisadil si Rampušák a dodal: „A naše krásné Jizerské hory se Smrkem, Ještědem či šperkonosným Kozákovem ve skutečnosti svého ochránce vůbec nemají.“

„A kromě těch krásných lesů, skal, řek i říček ještě vystavná města jako Liberec, Jablonec, Frýdlant, Turnov a další,“ potřásl rozšafně hlavou Krakonoš, až mu vousiska poletovala.

Nevím sice, jak dlouho ještě tihle dva rokovali, avšak nakonec se rozhodli, že pro celé Jizerské hory takového mocného ducha a ochránce prostě musí sami obstarat.

Nebylo to tak lehké, jak by se mohlo zdát, nemyslete si. Nejdříve bylo třeba vybrat místo, odkud by měl nový vládce hor nejlepší rozhled po celém kraji, aby věděl, co se kde šustne, a mohl tak odměňovat dobré skutky obyvatel, stejně jako spravedlivě trestat hříšníky.

Dlužno říci, že hledali dost dlouho, než takové místo našli. A stal se jím kopec, který leží jižně od Tanvaldu nedaleko Velkých Hamrů a později dostal název Muchov.

V tom kopci vyčaroval Krakonoš rozlehlou jeskyni, zatímco Rampušák hned obstaral vichřici a bouři, při níž se celé Jizerské hory jen zachvívaly.

Poté padla na kopec mlha. Dlouho trvalo, než začala klesat, a když už po ní v celém okolí nebylo ani památky, v jeskyni pořád zůstávala.

A tu jako by se zhmotnila do vytáhlé, docela průsvitné postavy v dlouhatánském namodralém kabátci. Široké dubové listy, které chránily duchovu hlavu, stínily také obrovské oči, blýskavé a zářivé jako veliké kapky deště na slunci. Nejvýraznější však přece jen byly jeho ruce. Sukovité prsty na nohou i na rukou vyčnívaly ze spletených houževnatých kořenů. Takže už na první pohled bylo zřejmé, že kdo by se do takových spárů dostal, dopadl by věru zle.

Oba stvořitelé byli se svým dílem spokojeni, vždyť do deštivých Jizerských hor by se nikdo jiný určitě nehodil.

A že ten duch stále mlčky upíral na Krakonoše svá zářivá kukadla, nechal se mocný Rýbrcoul slyšet: „Vím, na co teď čekáš, když jsme tě spolu s mladším bratrem Rampuškem přivedli na Boží svět. Nuže, zapamatuj si, že právě tady je tvůj domov a že přírodu, zvířata a dobrého člověka v celém kraji musíš chránit, aby jim nikdo nemohl škodit a ubližovat. Tvoje čarovná moc proto bude veliká, stejně jako je naše. Dobré skutky po zásluze odměníš tím, nač si jen vzpomeneš. Hříšníkům ale nic neproměješ, kdyby se snad ani v budoucnu nechtěli polepšit.“

„K tomu můžeš změnit i svou podobu, jak jen budeš chtít,“ pokračoval Rampušák. „Staneš se třeba medvědem, ale i žábou, jako orel vyletíš nad oblaka, jako obr překročíš údolí řek mezi horskými hřebety. Můžeš být i pidižužkem, můžeš se stát neviditelným.“

Skoro se zdálo, že oba bájní tvůrci už nemají svému novému kamarádovi co říci, když se on sám po chvíli zeptal hlasem tak tichým, jako když v lese zlehounka šelestivě mrholí: „A jaké jste mi vlastně dali jméno? Jak mi tady budou lidé říkat?“

Najednou se zdála každá rada drahá. Rampušák s Krakonošem na sebe tázavě pohlédli a hodnou chvíli žádný z nich nepronesl jediné slovo.

Až do ticha odkudsi zahoukala sova: „Uhúú, uhúú, muhúú!“

„Slyšíš, jak ta sova houká?“ zeptal se nového ducha Krakonoš. A pak odpověděl na jeho otázku: „Budeš se jmenovat podle toho houkání Muhu, poněvadž jsi také stvořený z dešťové mhy, jenže to by se lidem špatně vyslovovalo.“

Tak tedy dostal bájný vládce a ochránce Jizerských hor i své jméno a byl spokojený. A hodně dlouho poté prý také podle něho nazvali kopec, kde sídlil, Muchov.

Dibloch

Že bájná vyprávění nemají někdy se skutečností vůbec nic společného, dokazuje i následující příběh ze Semilska, zasazený až do pohanských dob.

Tenkrát se prý Turnov nenazýval Turnovem jako dnes, nýbrž Turovem podle turů, kteří se tam ve velkých stádech popásali a náleželi knížeti stejného jména, jenž v těch místech měl dřevěný hrad.

Kníže měl ještě bratra a ten bratr zase krásnou dceru Jasanu. Všichni tři žili na dřevěném hrádku ve shodě. Oba bratři se svědomitě se svými pastevci starali o stáda dobytka, a poněvadž v těch pradávných dobách nebývali v kraji žádní loupežníci, ba ani o válce jsi neslyšel, zdálo by se, že svůj ve zdejší život zakončí v míru a pokoji.

Sličné Jasaně otec i strýc přáli, aby si vzala hodného muže a byla s ním šťastná. Dívce se nejvíce líbil ze všech nápadníků pohledný vladyka z Mladějova. Měl Jasanu upřímně rád, a doufal proto, že si ji bude moci brzy vzít i za ženu.

Leč ještě jeden muž se o Turovu dceru ucházel. Svým tělem, celým obrostlým chlupy jako nějaký opičák, uhrančivýma očima, nespoutanou, prchlivou povahou i hrubým hlasem připomínal divé muže, kteří se tenkrát potulovali po lesích celého kraje. Jmenoval se Dibloch, a to jméno jako by i ďábla připomínalo...

Dívka o něho nestála ani za mák, a přestože se usilovně nejednou dožadoval její náklonnosti, otec i strýc ho vždycky z Turova prostě vyhodili.

Dibloch za to přísahal ve své zlobě všem třem strašlivou pomstu. Za své sídlo si zvolil horu Tábor, kde žili také ti nejobávanější pohanští vlkodlaci a upíři, s nimiž se spojil a radil i o tom, co dál podniknout.

Tou dobou však už byla Jasana provdána za mladějovského vladyku. Žila s ním na jeho kamenné tvrzi v místech, kde dnes stojí barokní zámek. Dibloch se rozhodl, že se nejprve musí zbavit mladého vladyky a pak unést jeho mladou ženu na Tábor.

S pomocí spřátelených běsů se mu první nekalý záměr zdařil. Jedné noci, když byl zrovna měsíc v úplňku, vylákali vlkodlaci svým vytím vladyku z tvrze. Ten se totiž domníval, že jde pouze o jednoho z vlků, kterých se tenkrát v kraji potulovalo víc než dost, a vyšel proto ven s loučí a lukem, aby ho zahnal.

Jenže nejen vlkodlaci, nýbrž i upíři se na mládence hned vrhli, a od té chvíle o něm už nikdo nikdy neslyšel. Tehdy také, sotva se rozednilo, oblehl

Dibloch se svými hrůznými pomocníky tvrz, aby dívku unesl. Ta však dobře věděla, odkud vítr fouká, a na jeho výzvu, aby se mu vydala na milost, odpověděla: „Do poslední kapky krve se s tebou budu bít svým mečem, Diblochu, a živou mne odtud nedostaneš, jako že se Jasana jmenuji!“

Tomu se zloduch jenom zasmál: „Však já si počkám, děvenko, žádný strach! Jen co ti dojde v tvrzi poslední kůrka chleba, poslední hlt vody, budeš škemrat o milost na kolenou.“

A na Diblochova slova zanedlouho došlo. Až v poslední chvíli, kdy už vskutku nebylo v tvrzi co jíst, si dívka vzpomněla na tajnou podzemní chodbu, která prý vede až k Turovu a o níž jí vladyka svého času vyprávěl. Trvalo dlouho, než našla do té chodby tajná sklepní dvířka, ale pak se nebojácně s loučí v ruce do podzemí vydala.

Zprvu šlo všechno hladce, jenže později se dostala do míst, kde z jedné chodby byly náhle dvě, potom tři, a několikrát se musela pro zával zase vrátit. Přitom si rovněž vzpomněla na vladykova slova, že východ z podzemí najde tam, kde spatří už trochu denního světla, pronikajícího nějakým křoviskem.

„Viz keř, viz keř,“ nabádal ji tenkrát manžel a dodal: „Jenom kolem toho keře se dostaneš z chodby ven a pak už spatříš z dálky i Turov.“

Tak dlouho dívka záblesk světla v podzemní chodbě hledala, až jí i louč v ruce uhasla. Div si zoufat nezačala. Potom však za jedním ohybem chodby se na ni přece jen usmálo pár paprsků, pronikajících hustým keřem, a ona se mohla dostat z podzemí.

Když se dívka konečně rozhlédla kolem sebe, vskutku za lesy spatřila na severu turovský hrad a pospíchala k němu.

Potom už události dostaly rychlý spád. Otec i strýc sedli na koně a se svými zbrojenci se rychle vydali k Mladějovu. Přijeli v pravý čas, neboť Dibloch se svými vlkodlaky a upíry se právě chystali na tvrz zaútočit. Všude bylo slyšet hrůzné vytí a sám jejich vůdce sekal obrovskou sekyrou do dubových vrat.

To však také byl jeho poslední čin. Nikdo už neví, zda ho skolil Jasanin otec nebo strýc, ale sotva se tak stalo, zmizeli i všichni Diblochovi přísluhovači, vlkodlaci a upíři, jako by je vítr sfoukl, aby se pak v kraji už nikdy více neukázali.

A na paměť dívčiny záchrany i slov mladějovského vladyky začali za křesťanských časů stavět obec Vyskeř s poutní kaplí svaté Anny.

Čertova zed'

Obyvatelé královského hradu Bezdězu a jeho blízkého okolí si rozhodně nemohli stěžovat na nepřítomnost rodu rarahů. V údolíčku blízko Starých splavů je dosud Čertova rok-le, útes v Máchově jezeře, na kterém stával hrádek, kde prý myši snědly krutého rytíře Pancíře. A je to rovněž dílo ďáblovo stejně jako Čertova skála u Černé louže nebo Čertův vrch čili Malý Bezděz.

Samozřejmě že se rohatí nevyhnuli ani samotnému hradu, dokonce ho prý chtěli učinit svým sídlem. Jak je ovšem známo, i když má každý luciáš magickou moc a vykouzlí, nač si jen vzpomenete, od kornoutu zmrzlíny až po truhlici dukátů, přece jen obvykle smrtelníka nepřelstí, ovšem kromě případů, kdy jde o dušičku nadmíru hříšnou. A tak lidé přistavěli na Bezdězu kapli svatého Michala, který se s těmi nečistými brachy dovedl vždyc-ky vypořádat, a oni museli odtud odtáhnout. Vlastně ne tak docela.

Trojice rohatců se totiž usadila ve věži nad třetí bránou, tedy od kaple co nejdál, aby tady v provozování svých nekalých rejdu pokračovali.

Při mši třeba tartasili a bouřili, že slova kněze mnohdy ani slyšet nebylo, v kozlích podobách strašivali z rozpustilosti hradní posádku, ale co nejhoršího, z temnice, která se právě v té věži nacházela, pouštěli na svobodu škůdce a zločince i hrdlem propadlé. Pokud si je ovšem neodnášeli rovnou do pekel, což je dnes už věru těžké posoudit.

Tyhle čertovské zlovolnosti nakonec rozzlobily hradního pána natolik, že si na trojlístek rohatých do věže vyslápl.

To víte, raraši koukali jako sovy z nudlí, když se mezi nimi tak znenadání objevil. Ale po chvíli se přece jen vzpamatovali, byli samá poklona, úsluž-nost a ten nejstarší povídá: „Jaká vzácná návštěva u nás ve věži! Přejete si snad truhličku peněz, pane rytíři? Nebo snad odněkud unést princezničku, či dokonce krčkem někomu zakroutit? Posloužíme vám rádi, co nám naše síly budou stačit.“

„Sloto hanebná a hříšná!“ rozkřikl se rytíř, „myslíte jenom na špatnosti. Nic podobného od vás nechci ani nepotřebuji. Naopak si přeji, abyste se odtud klidili. A nebudete-li chtít, tak vám záda zpřerážím tímhle!“ a po-klepal významně na jílec svého meče.

Inu, takovou bandurskou rohatí nečekali. Stáli teď s nosy u sebe a špitali, až potom ten nejstarší odvážně vynesl trumfy: „Jenom ne tak zhurta. Sám dobře víš, že jsme tady kolem všelicos vystavěli, a máme tedy, jak se říká, domovské právo. Vlastníš bělouše, na jehož rychlosti si zakládáš. Pojď te-

dy závodit. Když jednoho z nás na koni dohoníš, odstěhujeme se pryč. Jinak tu zůstaneme.“

„A jak jsi rychlý ty sám?“ zeptal se rytíř.

„Chytím v letu šíp, který vystřelíš.“

Hradní pán se jen pousmál a obrátil se na prostřední čertisko: „To je věru málo. Co dokážeš ty?“

„Stačím vydláždit všechny stopy po podkovách, které tvůj kuň zanechá v trysku, a ještě se na něm svezu!“

Ani to však rytíři nestačilo. Teprve sázku třetího, nejmladšího luciáše přijal, neboť ten mu řekl: „Jsem rychlý jako tvoje myšlenka. Na co pomyslíš, to stačím sám vykonat do kohoutího zakokrhání, a navíc budu u cíle ještě dříve než ty.“

Smluvili si tedy takový závod do roka a do dne. Od té chvíle bylo rytíře vidět, jak jezdí na bělouši kolem hradu po celém kraji, jako by cosi hledal. Čertiska jej zpovzdálí zvědavě sledovala, dokonce přestala vyvádět své obvyklé lotroviny, ale stejně na nic nepřišla. Rytíř se jen vozil po cestách i necestách, někdy šel kus pěšky, pak zase nasedl na koně, ale to bylo všechno. Když konečně uběhl rok a den a blížila se půlnoc, stáli všichni tři čerti pod věží, po ruce nejružnější náčiní a nářadí, od kladiva až po košík na Brambory. Ten nejmladší se jenom trásl nedočkavostí.

Zanedlouho zaslechli na stezce od horního hradu koňská kopyta, a když začal zvon dole ve vsi odbíjet půlnoc, dorazil k věži i rytíř na svém bělouši. Sotva dozněly údery zvonu, řekl: „Můžeme tedy začít. Hodně se, luciáši, soustřeď, ať mou myšlenku nepopleteš!“

Čert jenom pokrčil rameny, a vtom už ten podivný závod začal. Z připravených předmětů popadl širokou zástěru, do ní levou rukou kamení sbírá, pravou z něho zeď staví a oháňkou urovnává. Sotva mu rytířův šimlík stačí, zeď roste po louce i poli, lese i úhoru do dálky rychleji, než on ubíhá! Až u Břehyňského rybníka se najednou zastavila, neboť tam jsou bažiny, které spolýkají kamení bezpočet. Teď už se celý trojlístek čerchmantů věru tuží, jenže jezdec je daleko vpředu, až u Budíkova, než se stavba pohne o kus dál. A zatímco bělouš pospíchá úvalem ke Světlé, stojí před čerty další překážka: Modlibohov!

Najednou jim padají kameny z rukou, neboť vše, co má jen něco společného s křížem, ďáblůvi přece vadí, i kdyby to byla jen obyčejná jeskyně jako teď. Uhýbají tedy se zdí o kus dál, ale v Kotli se jim zase postavila do cesty tisíciletá lípa. Takže než i tuhle překážku zdolali, byl rytíř bůhvíkem. Ale ani teď se čertiska nevzdávají, byť do rozbřesku mnoho času nezbyvá.

U Kozlence a Padouchova jim jde samozřejmě práce od ruky nejlíp, ale to je také všechno.

Když se totiž ozvalo první kohoutí kokrhání, dojel už jezdec k Nise, zatímco jeho soupeř zůstal se zástěrou plnou kamení uprostřed lesa. S hrozným brbláním, jak to jen čerti dovedou, je nakonec vysypal na hromadu a odletěl pryč, provázen svými druhy, aby se už nikdy nevrátili.

Stalo se to u vsi Světlé, a tak prý povstal i blízký vrch Horka. Jiní pamětníci ovšem tvrdili, že čert donesl své kamení až tam, kde z něho vznikl samotný Ještěd.

Ať již tak nebo onak, zeď, kterou se čertovi podařilo do kohoutího kokrhání vystavět a jež dodnes nese jeho jméno, měří plných osmadvacet kilometrů. Je sice na některých místech už zbořená, zato největší výšky dosahuje u Českého Dubu.

Co se ještě Bezdězu týká, věži, kde se ďáblové nejprve usadili, se začalo říkat Čertova. Je tady prý také ukrytý veliký poklad, který zde museli zanechat, nebo ho sem schovali někteří rytíři řádu templářů. Ti zde totiž ve třináctém století sídlili.

Poslední zmínka o Čertově zdi však říká, že ji zde na požádání jednoho sedláka vystavěl čert, a to proto, aby od sebe oddělil Čechy a Němce, neboť měli v kraji mezi sebou neustálé rozmlísky a potyčky.

Na Dračím vrchu

Drakem z českých pověstí po zásluze nejstarším, ba co dím, historickým, neboť zanechal i svou podobu na městském znaku, byl jistě drak trutnovský. Je však pravda, že takových okřídlených nestvůr by se u nás našlo víc než dvacet, a to dokonce blízko matičky Prahy ve Štěchovicích.

Zdá se ovšem, že na severu Čech měli draci svá sídla častěji než jinde, neboť si o nich vyprávěli nejen v Trutnově, ale také v Liberci, Náchodě, Bělousi, Šluknově i v Jablonném, kromě hradů, jako byly Házmburk či Pecka. Poněvadž však jsme v Libereckém kraji, vyprávějme si o nestvůře, která sídlila na dračím vrchu v Jizerských horách nad Kateřinkami.

Je těžké se už dnes dopátrat, zda tam drak odkudsi přiletěl nebo v tamějších žulových skalách vznikl z obyčejné ještěrky, která se živila lidskou krví, jak dovozují místní badatelé.

Jisté je, že to nebyla nějaká obyčejná jednohlavá saň, nýbrž skutečné dra-

čisko s několika hlavami, co místo jazyka vylézaly z té největší a chrlily neustále oheň. Jejich jedovatý dech usmrtil také každého ještě dřív, než se vůbec mohl k obludě přiblížit!

Drak ovšem brzy zjistil, že se mu nikdo nedokáže postavit, natož mu nějak ublížit. A tak mu už nestačilo, že místo lesní zvěře začal požírat krávy, prasata i koně z celého okolí, a po nějakém čase si na Libereckých vymohl dokonce jednou za rok lidskou oběť!

Zděšení a hrůza padly v té době na celý kraj. Někteří obyvatelé se odtud stěhovali v obavách, aby los nepadl právě na ně, jiní marně dnem i nocí přemýšleli, kterak se netvora zbavit.

Stalo se pak, že měla být obětována dcera lesního z hájovny nedaleko Dračího vrchu. Hořké, ale také zbytečné byly slzy rodičů i jejich nevinné dcerky, a čím rychleji se blížil pro ni ten nejsmutnější den, tím více nářku přibývalo. Jen jediný člověk stále neztrácel naději. Byl to mladý panský myslivec, jemuž se dívka zaslíbila, a on ji chtěl vyrvat zlému osudu, i kdyby měl přitom zahynout sám.

Bylo prý tenkrát slyšet všechny zvony libereckých kostelů, svatého Kříže, svatého Antonína, svatého Vincence i od Voršilek, když se dívka vydala na svou poslední cestu k Dračímu vrchu. Už se rozloučila s rodiči a už také spatřila nestvůrnou dračí tlamu, z níž vycházely jedovaté páry. A už se také rozevřela, aby se z ní místo jazyka objevilo několik dračích hlav mnohem menších...

„Nechod' dál!“ vykřikl v tu chvíli mladý myslivec, jenž se náhle objevil nahore na skalisku s nataženou kuší. A než se dívka vzpamatovala, zasvištěla vzduchem střela, aby zasáhla netvora přímo do kořene jeho příšerného jazyka!

V předsmrtné křeči se začaly zmítat nejprve malé dračí hlavy, než upadly, a obluda sama se jediným rozmachem křídel vznesla nad Dračí vrch. A se strašlivým řevem, až se žulové skály kolem ní hroutily, odlétla bůhvíkam, aby se sem už nikdy víc nevrátila.

A tak šťastné svatbě mysliveckého mládence s dcerou hajného nestálo v cestě vůbec nic. Ani ta hromada žulových balvanů, která tu po drakovi zůstala. Prý je na Dračím vrchu dodnes.